

M.G. LEONARD &
SAM SEDGEMAN

ILLUSTRATIES DOOR *Elisa Paganelli*

M.G. LEONARD EN
SAM SEDGMAN

DADER
OP HET
SPOOR

DODE
MANS
RIT

MET ILLUSTRATIES VAN

Elisa Paganelli

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

DE BRIEF

Alex en Dan verlieten na de voetbaltraining als laatste de jongenskleedkamer. De trainingen van het schoolvoetbalteam gingen altijd door, ook al was het hondenweer. Na de onafgebroken hoosbuien van de afgelopen dagen was het die middag eindelijk opgehouden met regenen, maar het veld was één grote modderpoel geworden. Het was maart, en de ijskoude wind had rond hun blote benen gejaagd en hun vingers in ijspegels veranderd. Het was zo koud dat Alex door zijn eigen ademwolkjes de bal niet eens had kunnen zien. Doordat ze verkleumd en beurs waren na een behoorlijk ruw trainingswedstrijdje, hadden ze weinig zin gehad om de kleedkamer uit te komen. Ze waren blijven treuzelen in de warme ruimte terwijl ze napraatten over het potje en elkaar plaagden, totdat ze merkten dat iedereen al was vertrokken en het al laat was.

‘Laten we gaan,’ zei Alex. ‘Als ik niet snel thuiskom, maakt mam zich zorgen.’ Hij pakte zijn tas.

Ze liepen over het schoolterrein toen Dan Alex’ arm beetpakte en hem tegenhield. ‘Wie is dat?’ fluisterde hij, en hij wees in de schemering naar een donkere gestalte. Er stond een man vlak buiten het schoolhek, gehuld in mist.

Alex’ adem stakte. Hij herkende de lange figuur in de donkere nette jas meteen. Hij had hem duizenden keren getekend. ‘Oom Ben!’ riep hij uit en hij sprintte naar het hek. ‘Wat doe jij hier?’

‘Jou opzoeken.’ Benjamin Bradshaw spreidde zijn armen en omhelsde zijn neefje.

‘Bent u de oom van Alex?’ Dan bekeek hem nieuwsgierig. ‘Die reisjournalist met wie Alex altijd meegaat op avontuur in de trein?’

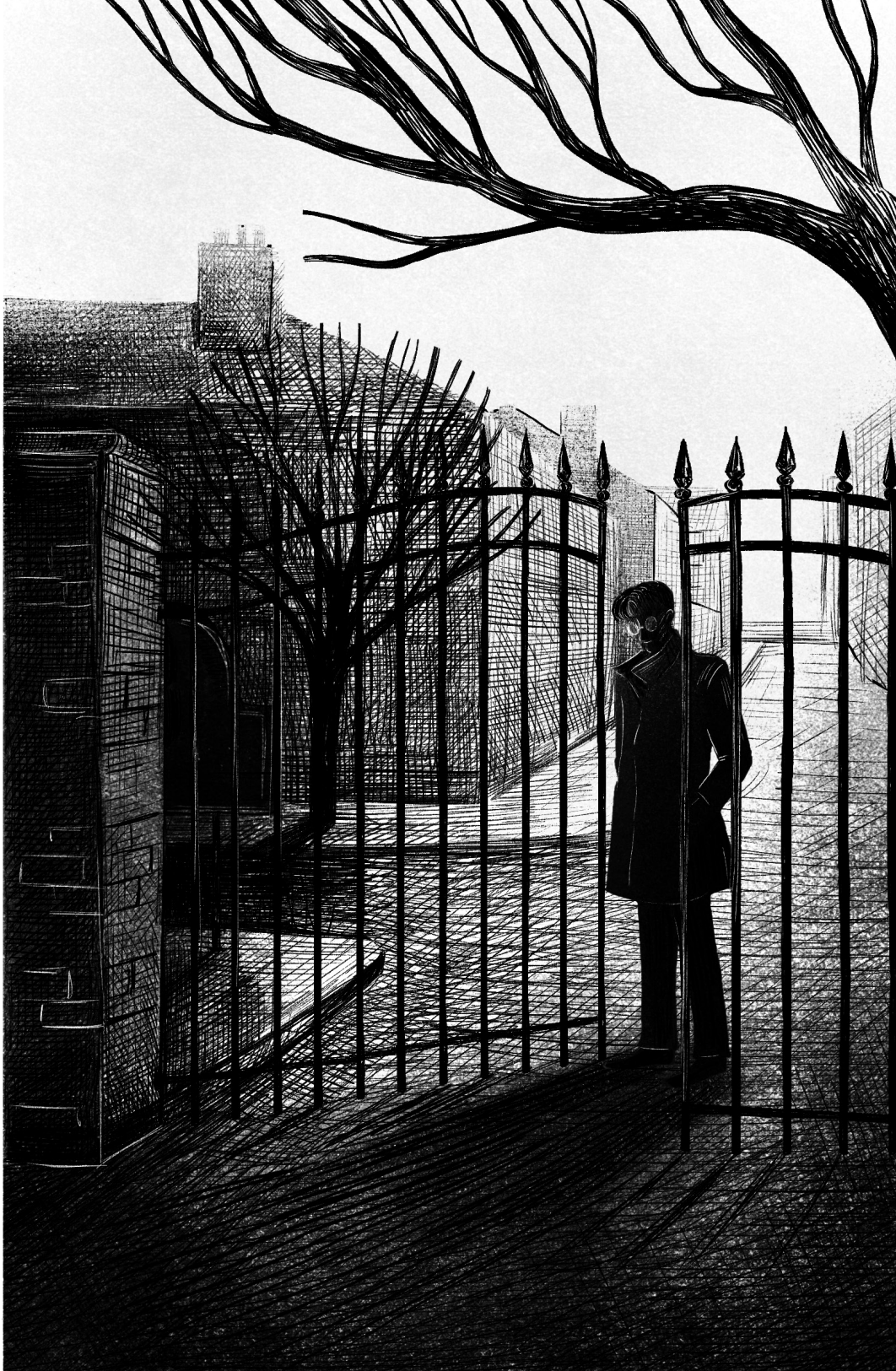
‘Inderdaad.’ Alex glimlachte trots. ‘Oom Ben, dit is Dan. Ik heb je wel eens over hem verteld, weet je nog?’

‘Juist. Jij bent de jongeman met een zwak voor Emma Wilson, de filmster.’

Dan deed zijn mond open zonder iets te zeggen, hij vond het te gek dat oom Ben wist wie hij was, en tegelijkertijd schaamde hij zich omdat hij smoor was op de actrice.

‘Ik dacht dat ik je pas eerste paasdag zou zien,’ zei Alex. Hij was benieuwd waarom zijn oom meer dan een week te vroeg was gekomen.

‘Er is vanochtend een brief voor ons bezorgd,’ zei oom Ben nonchalant, maar de toon waarop hij het zei paste

niet bij zijn sombere gezicht. Hij haalde een envelop uit zijn jaszak en gaf hem aan Alex. 'Een oude vriend heeft onze hulp nodig.'

'Neemt u Alex weer mee op avontuur, meneer Bradshaw?' wilde Dan weten.

'Dat hangt ervan af wat je onder "avontuur" verstaat.'

Schloss Kratzenstein
Wernigerode
Saksen-Anhalt
Duitsland

Benjamin Bradshaw
The Old Rectory
Lincolnshire
Engeland

23 maart

Lieber Benjamin,

Hoe gaat het met je? Goed, hoop ik.

Er is een vreemde en zorgwekkende kwestie waar ik de hulp van jou en je neef Alexander bij nodig heb.

Ik weet namelijk niet meer wie ik kan vertrouwen. De kwestie gaat over de familie van mijn vrouw Alma, de familie Kratzenstein. De Kratzensteins zitten in de spoorweg- en locomotiefbouw. Dat heeft de familie heel rijk en machtig gemaakt, waardoor ze vaak in de publieke belangstelling staan. Drie dagen geleden

is de neef van mijn vrouw, Bertil Kratzenstein, plotseling overleden op hun familielandgoed in het Harzgebergte.

Nu is de dood van Bertil met raadselen en onverklaarbare gebeurtenissen omgeven, en zijn de geruchten over een oude familievloek weer aangewakkerd. De arts heeft ons verzekerd dat Bertil op een natuurlijke manier is gestorven aan een hartaanval, maar ik heb de uitdrukking op het gezicht van onze overleden neef gezien. Het was verwrongen van angst. Ik geloof dat hij zich dood is geschrokken. Onlangs is er een spookachtige figuur gezien op de berg, en Alma's oom zwoer dat hij vanochtend vroeg een heks zag staan op de rotsen boven de Dodemanspas. Dit is het spoor dat langs het huis van de familie loopt.

Kleine lieve Alma vreest voor de levens van onze kinderen, Oliver en (jullie vriend) Milo, omdat de vloek volgens de legende alle zoons van de familie Kratzenstein zal treffen. Ik ben geen man van bijgeloof, maar er hangt een dreigende sfeer op Schloss Kratzenstein. Na een grondige zoektocht lijkt het er bovendien op dat het testament van Bertil verdwenen is.

Onze dierbare neef wordt aanstaande maandag begraven. Ik hoop daarom dat jij en Alexander de begrafenis willen bijwonen, vermomd als verre familieleden, en willen doen waar jullie goed in zijn: deze vreemde gebeurtenissen onderzoeken en de waarheid boven tafel halen.

Met deze brief kan ik niet al jullie vragen beant-

woorden. Daarom nodig ik jullie uit om morgen met mij te lunchen in Parijs, bij Le Train Bleu in Gare de Lyon. Dan bespreken we de zaak.

Tickets voor de Eurostar vanaf station St Pancras in Londen naar Frankrijk zijn bijgesloten. Neem bagage mee om door te reizen naar Berlijn en heb het hier met niemand over.

Mit herzlichen Grüßen,

Baron Wolfgang Essenbach

‘Morgen?’ Alex keek op.

‘Ja. We nemen de trein naar Londen.’ Oom Ben trok zijn mouw op en keek op een van de drie horloges die hij om zijn pols had. ‘Over één uur en negen minuten, om precies te zijn.’

‘Het is echt waar,’ fluisterde Dan. ‘U draagt echt zes horloges.’

‘Beverly vertelde me dat jullie vandaag de laatste schooldag hebben gehad vóór de paasvakantie.’

‘Vindt mam het goed dat ik met je meega?’ vroeg Alex verbaasd. Zijn moeder was erg geschrokken toen ze had gehoord dat er een moord was gepleegd tijdens hun vorige treinreis.

‘Ze is er niet blij mee, maar ik heb haar uitgelegd dat we niets te maken hadden met de diefstal, de ontvoering

of de moord tijdens onze drie trips.' Hij glimlachte verontschuldigend. 'De misdaden van andere mensen mogen jou er niet van weerhouden om de wereld te zien.'

'Heb je haar de brief laten lezen?'

Oom Ben duwde zijn bril met schildpadmontuur omhoog en wierp een blik op Dan, die met grote ogen aan het luisteren was. Toen hij antwoordde, koos hij zijn woorden zorgvuldig: 'Ik heb haar verteld dat de baron een oude vriend van ons is, dat hij ons heeft uitgenodigd om naar Duitsland te komen en dat hij een prachtige modelspoorbaan heeft die jij graag wilt zien. Beverly zei dat je mee mag, zolang je op tijd terug bent voor Pasen en er geen moorden worden gepleegd tijdens onze reis. Ze is op dit moment je rugzak aan het inpakken.'

'Echt waar?' Alex voelde een ongemakkelijke steek in zijn borst. Hij vond het niet fijn om dingen achter te houden voor zijn moeder.

'Alex,' ging oom Ben op zachte toon verder, 'in alle jaren dat ik de baron ken, heeft hij mij nog nooit om hulp gevraagd. Ik... Ik dacht dat je misschien wel met me mee zou willen, al is het alleen maar naar Parijs. Maar ik begrijp het als je het niet ziet zitten, en ik weet zeker dat de baron het ook zou begrijpen.'

Dan keek van oom Ben naar Alex.

Alex staaarde naar de brief in zijn handen. Een raadselachtige dood. Een vloek. Een verdwenen testament. Vermommingen. Hij voelde zijn hart bonzen. Hij gaf de brief terug. Hij had een besluit genomen. 'Natuurlijk wil ik mee.'

‘Gaaf het om een misdad?’ vroeg Dan, die haast leek te barsten van nieuwsgierigheid.

‘Niet om een misdad, maar om een mysterie,’ antwoordde oom Ben.

‘En wij gaan het oplossen.’ Alex keek zijn oom aan. ‘Toch?’

‘Juist,’ beaamde oom Ben.

‘Ik wou dat ik mee kon,’ zei Dan.

‘Jij kunt het thuisfront voor ons bewaken, Dan,’ zei oom Ben.

‘Echt waar? Geweldig! Wat moet ik doen?’

‘Doe alsof er niets aan de hand is en vertel absoluut niemand iets over ons gesprek,’ antwoordde oom Ben op ernstige toon.

‘Dat kan ik. U kunt op me vertrouwen.’

Alex lachte. ‘Je hoort alles zodra ik terug ben,’ beloofde hij.

‘Dat is je geraden.’

‘We moeten gaan.’ Oom Ben legde zijn hand op Alex’ schouder. ‘We hebben maar weinig tijd en we mogen die trein niet missen. Kom, dan halen we je spullen op en zeggen je moeder gedag.’ Zijn blik ging van Alex naar Dan, en weer terug naar Alex. ‘Niet vergeten: dit wordt een bezoekje aan een oude vriend om zijn modeltreinen te bekijken, niets meer.’

‘Oké,’ antwoordden Alex en Dan in koor.

WANDERLUST

Eenmaal thuisgekomen had Alex nog precies genoeg tijd gehad om schone kleren aan te trekken, zijn zilveren treinfluitje om zijn nek te hangen, zijn rugzak te grijpen, zijn hond Bailey te knuffelen en zijn moeder en kleine zusje een afscheidskus te geven. Toen had de taxi voor de deur gestaan die hen naar het station van Crewe zou brengen. Nu haastten oom Ben en Alex zich het stationsgebouw binnen en liepen door de poortjes, over de voetgangersbrug, naar het perron voor de trein naar Londen.

‘Hier is je kaartje.’ Oom Ben duwde Alex het oranje kaartje in zijn handen precies op het moment dat een reeks groen-witte wagons, bomvol mensen, voor hun neus tot stilstand kwam. ‘Het was al te laat om plaatsen te reserveren. Hopelijk kunnen we naast elkaar zitten.’

Er klonk gepiep, de wagondeuren gingen open en er kwam een stroom van mensen naar buiten. De reizigers

wurmden zich langs Alex en oom Ben en leken hen nauwelijks op te merken. Alex zag twee vrije plekken naast elkaar. Ze ploften neer en zetten hun tas bij hun voeten.

‘Volgens de dienstregeling komen we vanavond vlak voor halfacht op station Euston aan,’ zei oom Ben terwijl hij zijn jas losknoopte. ‘Vanaf daar is het een klein stukje lopen naar King’s Cross. Ik heb een tweepersoonskamer voor ons geboekt in het St Pancras Renaissance Hotel, dat recht boven het ondergrondse station is gebouwd. Morgenochtend hoeven we maar twee minuten te lopen van de ontbijtzaal naar de vertrekhal van de Eurostar.’

Er schoot een siddering van opwinding over Alex’ rug. Vanochtend was hij naar school gelopen met Dan, net als iedere andere normale schooldag. Maar nu zat hij in de trein naar Londen met zijn lievelingsoom, op weg naar Parijs, om baron Essenbach te helpen met een vreemd sterfgeval en een familievloek! Het perron van station Crewe gleed uit het zicht en door de tl-lampen in de wagon veranderde het raam in een spiegel waarin Alex zichzelf zag grijnzen. Dit keer was er al een zaak om op te lossen nog vóór hij aan boord van een trein was gestapt.

Hij klapte het plastic tafeltje omlaag en haalde een klein notitieboek en een zwarte tekenpen uit zijn jaszak. Hij had een schetsboek en potlodenetui willen meenemen, omdat tekenen voor hem de manier was om mysteries te ontrafelen. Maar oom Ben had hem herinnerd aan het verzoek van de baron om zich te vermommen. In een paar kranten waren verhalen verschenen over de zaken die Alex had opgelost. Daarin was hij ‘de tekenende

detective' genoemd. Oom Ben was bang dat ze hem zouden herkennen als hij tekenmateriaal bij zich had. Daarom had Alex alleen een notitieboekje op zakformaat en een paar pennen meegenomen.

Hij trok de dop van zijn pen en begon het hek van de school te tekenen, met oom Ben erachter in de mist gehuld. Alex voelde de opwindning stijgen terwijl hij met een patroon van gekruiste lijntjes subtiele schaduwen in de mist aanbracht. Er lag een nieuw avontuur op hen te wachten! Hij wist het zeker.

'De baron heeft plaatsen voor ons gereserveerd aan boord van de eerste Eurostar morgenochtend. We vertrekken om vijf voor acht vanaf station St Pancras en komen om zeventien over elf aan op Gare du Nord in Parijs. Daar hebben we genoeg tijd om de metro te nemen naar onze lunchafspraken met hem in Le Train Bleu.'

'Spreek je Frans?' wilde Alex weten. Het viel hem op hoe makkelijk de vreemde woorden van oom Bens tong rolden.

'Ik wil niet opscheppen, maar ik denk dat als ik er een maand of twee zou wonen, ik best voor een Fransman zou kunnen doorgaan,' antwoordde oom Ben. 'En jij?'

'Je ne parle pas Français,' zei Alex hakkend.

'Ha! Nou, je leert een vreemde taal het beste door je er helemaal in onder te dompelen. Bij thuiskomst kun je je moeder misschien verrassen met een paar Duitse zinnen. Als Beverly inziet dat dit een leerzaam reisje is geweest, zal ze ons misschien vergeven dat we op speurtocht zijn gegaan.'

‘Ik spreek helemaal geen Duits,’ moest Alex bekennen. ‘Het enige wat ik weet is dat “*Auf Wienerschnitzel*” tot ziens betekent.’

‘Het is “*Auf Wiedersehen*”!’ Oom Ben lachte. ‘Ik lees beter Duits dan dat ik het spreek, maar het is een geweldige taal. Veel woorden klinken hetzelfde als de onze. Een van mijn favoriete Duitse woorden is *Wanderlust*. Dat betekent “reislust” of “zin om te zwerven”.

‘*Wanderlust*,’ herhaalde Alex, en hij dacht aan de reis waaraan ze gingen beginnen. ‘Mag ik de brief nog eens zien? Ik wil hem goed gelezen hebben voordat we de baron spreken.’

Oom Ben aarzelde, maar haalde hem toen uit de binnenzak van zijn jas en gaf hem aan Alex.

‘Zijn jij en de baron goede vrienden?’ vroeg Alex terwijl hij het papier openvouwde.

‘Zo zou je het kunnen zeggen. We hebben een aantal gemeenschappelijke kennissen.’ Het viel Alex op dat de vrolijke toon van zijn oom niet paste bij de spanning die zichtbaar was in zijn kaken en voorhoofd. Tot zijn verbazing beseftte hij dat oom Ben zich ergens zorgen over maakte. ‘Door onze liefde voor treinen komen we elkaar regelmatig tegen. Zoals toen aan boord van de Hooglandden-expres. Ooit heb ik gedineerd op zijn kasteel, en toen heeft hij mijn zijn prachtige modeltreinen laten zien. Hij is prettig gezelschap en ik mag hem heel graag, maar hij is een groots en belangrijk man. Ik durf niet te beweren dat hij mijn vriend is.’

‘Maar hij beschouwt jou wel als een vriend. Anders

zou hij je toch nooit een brief schrijven?’

‘Dat zou je wel zeggen, ja.’

‘Hoe denk jij over de Kratzenstein-vloek?’

‘Ik geloof niet in vloeken.’ Oom Ben fronste zijn wenkbrauwen. ‘Met een vloek speel je in op iemands angsten. Vaak wordt dat gebruikt door mensen die iets kwaadaardigs van plan zijn.’

‘Denk je dat iemand uit de familie Kratzenstein iets kwaadaardigs van plan is? Dat diegene verantwoordelijk is voor de dood van Bertil?’ Alex begon nu te fluisteren.

‘Denk je dat hij vermoórd zou kunnen zijn?’

‘Volgens de arts is hij overleden aan een hartaanval, maar ik weet ook niet meer dan er in de brief staat, net als jij.’

‘Wat zou die Dodemanspas zijn? Die spookachtige heks klinkt griezelig.’ Ineens moest Alex rillen.

‘Eén stap tegelijk. Eerst gaan we naar Parijs om te horen wat de baron te vertellen heeft. Ik wil graag een goed idee hebben van wat ons te wachten staat voordat we in het huis van zijn familie binnendringen, doen alsof we iemand anders zijn en een begrafenis bijwonen van een man die we nog nooit hebben ontmoet.’ Oom Ben draaide zijn hoofd weg en keek uit het raam. Daarmee was het gesprek afgelopen.

Station Euston deed Alex denken aan een ondergrondse parkeergarage, met al die vette dieselvlekken op het beton en de felgekleurde wegwijzers. Hij liep achter oom Ben aan, door de gang vanaf het perron schuin omhoog

EST. 1879
ST. PANCRAS
RENAISSANCE HOTEL
LONDON

naar de centrale hal. Daar stuitten ze op een muur van mensen met tassen en koffers, die staarden naar de informatieborden boven hun hoofd. Er werd een aankomende trein omgeroepen en een horde passagiers griste hun rolkoffers mee en denderde naar de trein toe als een kudde schapen.

‘Blijf dicht bij me!’ riep oom Ben.

Buiten, tegen een zwarte nachthemel, werden de twinkelende lichtjes van de stad weerspiegeld in de plassen, waardoor de stoep leek te glinsteren.

‘Ons hotel is die kant op,’ zei oom Ben en hij wees. Haastig gingen ze op weg, met gebogen hoofd tegen de wind in. Nog geen vijf minuten later zei hij: ‘Daar verderop is het.’

Alex’ mond viel open: ze kwamen aan bij een enorm gebouw van rode bakstenen in victoriaanse stijl. Het had een indrukwekkende gotische gevel, honderden ramen en een klokkentoren. ‘Het lijkt wel het parlamentsgebouw!’

‘Ooit was dit het hoofdkantoor van de Britse spoorwegen, maar tegenwoordig is het een nogal luxe hotel. Ik heb aan je moeder gevraagd om je zwembroek in te pakken, want op de plek onder de grond waar vroeger de keukens waren, is nu een zwembad. Ik dacht dat je het wel lekker zou vinden om voor het avondeten een duik te nemen.’ Oom Ben glimlachte toen hij Alex’ gezichtsuitdrukking zag. ‘Kom mee, dan gaan we inchecken.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Adventures on Trains: Danger at Dead Man's Pass*

Verschenen bij Macmillan Children's Books

© 2021 M.G. Leonard en Sam Sedgman

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en illustraties: Elisa Paganelli

Grafische verzorging: Zeno

Het motto op pagina 5 is gebaseerd op Goethe, Johann Wolfgang (2012). *Faust, een tragedie* (vertaald door: Ard Posthuma). Amsterdam: Athenaeum-Polak en Van Genneep.

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5681 6 (e-book 978 90 261 5682 3)

NUR 282, 283